

Der staar ganske vist, at Fiskeren skal have et vist Vederlag, men hvad er Vederlaget? Naar jeg overlader en Mand Halvparten af det, han fisker, giver jeg ham dog et Vederlag. Jeg kan lige saa godt sige, at han faar Vederlag af mig, som han kan sige, at jeg faar Vederlag af ham. Derfor synes jeg, at denne Bestemmelse maa udtrykkes skarpere, end Lovforslaget her har gjort.

Indenrigsministeren (Bramsen): Maa jeg gøre den Bemærkning, at vedkommende Mand dog ikke fisker for den andens Regning, men efter det ærede Medlems Fremstilling for fælles Regning.

H. N. Hansen: Jeg ønsker kun at gøre den Bemærkning lige over for den højtærede Ministers Udtalelse om, at det, der her var Spørgsmaal om, var det samme som man her i Landstinget tænkte at gøre for Fiskeri og Søfart for adskillige Aar siden, at jeg ikke kan tiltræde Rigtigheden heraf. Thi det drejer sig om et stort og nyt Princip i denne Sag. Det ved den højtærede Minister ogsaa meget godt, nemlig om, hvorvidt man skal lade Fiskeri og Søfart selv udrede Ulykkesforsikringen eller lade Staten bære den. Landstinget holdt i sin Tid paa, at de ligesom al anden Virksomhed selv skulde bære deres Ulykker. Var man kommen ud over det og havde ladet Staten hjælpe til, saa havde Spørgsmaalet været det samme, men dertil kom man ikke. Og det er det, Spørgsmaalet staar om nu: Skulle vi nu gøre dette Spring frem og lade vedkommende Personer eller vedkommende Industri selv bære Forsikringen, eller skulle vi tage Staten med dertil? Jeg har kun villet gøre det høje Landsting opmærksomt paa, at vi nu ere i Færd med at gøre dette Skridt. De Herrer ville have set, at der i Folketinget endog saa fra en af Forslagsstillernes Side er gjort gældende, at naar dette Skridt var gjort, maatte det efterfølges af lignende Bestemmelser for Landbrug, Skovbrug osv. Dertil svarede den højtærede Minister med megen Ret: „Det vil jeg ikke indlade mig paa. Jeg bliver staaende ved dette, og det andet ligger uden for Sagen.“ Dette er sikkert Forskellen mellem Stillingen for 5-6 Aar siden og nu. Vi ere paa dette Lovgivningsomraade ved at slaae et nyt Princip fast. Og det har jeg ansat det for min Pligt at sige ved denne Sags Behandling. Men de Herrer ville have hørt, at jeg udtrykkelig føjede til, at Landstinget desuagtet burde gøre dette

Skridt. Jeg nævnte, at der muligvis var andre Maader, hvorpaa det kunde gøres, men jeg troede, at der nu vilde være Tilbøjelighed til at gøre Skridtet, og jeg gjorde opmærksom paa, at som Lovforslaget nu kom til os, ganske vist frembragt ved privat Initiativ, men dog støttet af Folketinget og af den nuværende Minister, altsaa anderledes end det hidtil har været Tilfældet, burde Landstinget følge med. Hvad dette Princip angaar, har jeg kun gjort opmærksom paa dets Betydning, men ikke modsat mig, at det blev lagt til Grund. Jeg synes dog, det var rigtigt, at vi gjorde os det klart, at dette her var noget andet, end der hidtil har været Tale om. Ved Siden deraf gjorde jeg opmærksom paa, at naar dette Princip skulde lægges til Grund, var det af Vigtighed, at Lovens enkelte Bestemmelser vedrørende Kravene til Statskassen og de stakels forulykkedes saavel som Arbejdsgiverernes Interesser vare saaledes affattede, at man saa meget som muligt undgik Tvivlstillfælde og saa godt som muligt fra Lovgivningsmagtens Side klarede disse Ting. Det var det, jeg mente med mine Bemærkninger, og det var ogsaa det, jeg gjorde opmærksom paa. Videre Omfang havde mit første Foredrag ikke, og jeg tror, det var fuldt berettiget. Jeg er vedblivende af den Anskuelse, at naar man efter moden Overvejelse kommer til det Resultat, at dette Lovforslag, der hviler paa et nyt Grundlag bør fremmes, da er der al Grund til paa de enkelte Punkter at se, om man ikke kunde gøre det tydeligere og klarere end det nu ligger for i den Affattelse, det har faaet fra Folketingets Side. Overhovedet vilde jeg anse det for ganske besynderligt, om et Lovforslag af dette Omfang ikke skulde undergives en Behandling af samme Omfang, som den vi ellers pleje at give saadanne Lovforslag. Og jeg føjer til, at jeg, hvis jeg kommer ind i et eventuelt Udvalg, vil have mine Bestræbelser rettede paa snarest muligt at bringe et Resultat ud af Sagen. Der er virkelig mange Punkter, der fortjene at overvejes, særlig fordi der har vist sig Mangler i den bestaaende Lovgivning. Ja, det er ikke min Mening at trætte de Herrer med Eksempler, men jeg har dog nogen Erfaring paa dette Omraade, og jeg skal nævne et enkelt Eksempel. Der er en Bestemmelse som ogsaa er tagen op i Lovforslagets § 9, om at yde en Begravelseshjælp paa 50 Kr. Det er et Tilfælde, som volder megen Vanskelighed, fordi denne Hjælp i Reglen gaar bort uden Nytte. Jeg tror,